

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ মুখ এতিয়া স্বৰ্গৰ ফালে, তোমালোকে নৰকৰ পৰা আঁতৰি এতিয়া স্বৰ্গৰ ফালে গৈ আছাইক, সেয়েহে বুদ্ধিৰ যোগ নৰকৰ পৰা আঁতৰাই দিয়া"

প্ৰশ্ন: সকলোতকৈ উচ্চ আৰু সূক্ষ্ম লক্ষ্য কোনটো, তাক কোনে অতিক্ৰম কৰিব পাৰে?

উত্তৰ: তোমালোক সন্তানসকলে স্বৰ্গৰ ফালে মুখ কৰা, মায়াই তোমালোকৰ মুখ নৰকৰ ফালে ঘূৰাই দিয়ে, অনেক ধুমুহা আনে, সেই ধুমুহাক অতিক্ৰম কৰা – এয়াই হৈছে সূক্ষ্ম লক্ষ্য। এই লক্ষ্যক অতিক্ৰম কৰিবলৈ 'নষ্টোমোহা' হ'ব লাগে। 'নিশ্চয়' আৰু 'সাহস'ৰ আধাৰত ইয়াক অতিক্ৰম কৰিব পাৰা। বিকাৰীসকলৰ মাজত থাকি নিৰ্বিকাৰী হ'ব হোৱা – এই ক্ষেত্ৰতে পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়।

গীত: নিৰ্বল সে লড়াই বলবান কি..... (দুৰ্বলৰ সৈতে বলৱানৰ যুদ্ধ.....)

ওঁম শান্তি। যিসকল সন্তান চেম্বিৰ'ল (বিবেক বুদ্ধি সম্পন্ন) তেওঁলোকে ইয়াৰ অৰ্থতো ভালদৰে বুজি পায়, যাৰ বুদ্ধিযোগ শান্তিধাম আৰু স্বৰ্গৰ ফালে থাকে তেওঁলোককে ধুমুহাই পায়। পিতাইতো এতিয়া তোমালোকৰ মুখ ঘূৰাই দিয়ে। অস্তান কালতো পুৰণা ঘৰৰ পৰা মুখ ঘূৰি যায়, নতুন ঘৰক স্মৃতিলৈ আনি থাকে – কেতিয়া তৈয়াৰ হ'ব! এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰো ধ্যানত আছে যে কেতিয়া আমাৰ স্বৰ্গ স্থাপন হ'ব আৰু সুখধামলৈ আহিম। এই দুখধামৰ পৰাতো সকলোৱে যাব লাগিব। গোটেই সৃষ্টিৰ মনুষ্য মাত্ৰকে পিতাই বুজাই থাকে – সন্তানসকল, এতিয়া স্বৰ্গৰ দ্বাৰ (দুৱাৰ) মুকলি হৈ আছে। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিযোগ স্বৰ্গৰ ফালে থকা উচিত। হেভেনলৈ (স্বৰ্গলৈ) যোৱাসকলক পবিত্ৰ বুলি কোৱা হয়। হেললৈ (নৰকলৈ) যোৱাসকলক অপবিত্ৰ বুলি কোৱা হয়। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও বুদ্ধিযোগ হেভেনৰ সৈতে যুক্ত কৰি ৰাখিব লাগে। ধৰি লোৱা, পিতাৰ বুদ্ধিযোগ হেভেনৰ ফালে আৰু সন্তানৰ বুদ্ধিযোগ হেলৰ ফালে তেন্তে দুয়ো একেখন ঘৰত কেনেকৈ থাকিব পাৰিব। হংস আৰু বগলী একেলগে থাকিব নোৱাৰে। বহুত কঠিন। তেওঁলোকৰ বুদ্ধিযোগ 5 বিকাৰৰ ফালেহে থাকে। তেওঁলোক হেলৰ ফালে যাওঁতা, তেওঁলোক হেভেনৰ ফালে যাওঁতা, দুয়ো একেলগে থাকিব নোৱাৰে। অতি উচ্চ লক্ষ্য। পিতাই লক্ষ্য কৰে - মোৰ সন্তানসকলৰ মুখ হেলৰ ফালে, হেলৰ ফালে নোমোৱাকৈ থাকিব নোৱাৰে, তেন্তে কি কৰা উচিত! নিশ্চয় ঘৰত হাই-কাজিয়া লাগিব। ক'ব এয়াও কিবা জ্ঞান নেকি। সন্তানে বিয়া পাতিব নালাগে...! গৃহস্থালিতো বহুতেই থাকে নহয় জানো। সন্তানসকলৰ মুখ হেলৰ ফালে, তেওঁলোকে বিচাৰে নৰকত যাওঁ। পিতাই কয় - নৰকৰ ফালে বুদ্ধিযোগ নিনিবা। কিন্তু পিতাৰ কথাও নামানে। তেন্তে কি কৰা উচিত? এই ক্ষেত্ৰত বহুত নষ্টোমোহা স্থিতিৰ আৱশ্যক। এই গোটেই জ্ঞান আত্মাত আছে। পিতাৰ আত্মাই কয় - এওঁক মই ক্ৰিয়েট কৰিছোঁ (সৃজিছোঁ), মোৰ কথা নামানে। কোনোৱেতো ব্ৰাহ্মণো হৈছে আকৌ বুদ্ধি হেলৰ ফালে গুচি যায়। গতিকে তেওঁ যেন একেবাৰে ৰসাতললৈ গুচি যাব।

সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে - এয়া হৈছে জ্ঞান সাগৰৰ দৰবাৰ (সভা)। ভক্তি মার্গত ইন্দ্ৰৰ দৰবাৰৰো গায়ন কৰা হয়। 'পোখৰাজ পৰী', 'নীলম পৰী', 'মাণিক পৰী' বহুত নাম ৰখা হৈছে কিয়নো জ্ঞান ডাম্প (নৃত্য) কৰে নহয় জানো। অনেক প্ৰকাৰৰ পৰী আছে। তেওঁলোকো পবিত্ৰ হ'ব লাগে। যদিহে কোনোবাই অপবিত্ৰক লৈ আহে তেন্তে দণ্ডৰ ভাগীদাৰ হৈ যাব। ইয়াত বহুতেই পাৱন হোৱা উচিত। এই লক্ষ্য অতি উচ্চ সেইবাবে বৃক্ষ সোনকালে বৃদ্ধি নহয়। পিতাই যি জ্ঞান দিয়ে সেয়া কোনেও নাজানে। শাস্ত্ৰতো এই জ্ঞান নাই সেইবাবে অলপ নিশ্চয় হ'ল আৰু মায়াই এটা চৰতে বগৰাই দিয়ে। ধুমুহা নহয় জানো! সৰু চাকি গতিকে ধুমুহাই এটা চৰতে (আঘাততে) নুমাই দিয়ে। আনক বিকাৰত অধঃপতিত হোৱা দেখি নিজেও অধঃপতিত হৈ যায়। এই ক্ষেত্ৰত বুজিবলৈ বিশাল বুদ্ধিৰ প্ৰয়োজন। গায়নো কৰা হৈছে - অবলাসকলৰ (দুৰ্বলা স্ত্ৰী) ওপৰত অত্যাচাৰ হ'ল। পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, কাম মহাশত্ৰু হয়, ইয়াৰ প্ৰতিতো তোমালোকৰ বহুত ঘৃণা ওপজিব লাগে। এতিয়া বাবাই বহুত ঘৃণা জন্মায়, আগতে এনেকুৱা কথা নাছিল। হেলতো এতিয়া আছে নহয় জানো। দ্ৰৌপদীয়ে আহ্বান কৰিছে, এয়া এতিয়াৰে কথা। কিমান ভালকৈ বুজোৱা হয়। তথাপি বুদ্ধিত ধাৰণ নহয়।

এই গোলকৰ চিত্ৰ বহুত ভাল – গেট ৰে টু হেভেন (স্বৰ্গৰ দ্বাৰ)। এই গোলকৰ চিত্ৰৰ দ্বাৰা বহুত ভালকৈ বুজিব পাৰিব। ছিৰিৰ চিত্ৰৰ দ্বাৰাও ইমান নুবুজিব যিমান গোলকৰ চিত্ৰৰ দ্বাৰা বুজিব। দিনে-প্ৰতিদিনে কাৰেকশ্বনো (সংশোধনো) হৈ গৈ থাকে। পিতাই কয় - আজি তোমালোকক একেবাৰে নতুন ডায়ৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) দিওঁ। আগৰে পৰা জানো সকলো

ডায়ৰেক্সন পোৱা যায়। এইখন কেনেকুৱা সৃষ্টি, ইয়াত কিমান দুখ আছে। কিমান সন্তানৰ প্ৰতি মোহ থাকে। সন্তানৰ মৃত্যু হ'লে একেবাৰে বলিয়া হৈ যায়, অপাৰ দুখ আছে। এনেকুৱা নহয় যে চহকী হয়, গতিকে সুখী। অনেক প্ৰকাৰৰ বেমাৰ হৈ থাকে। আকৌ হস্পিতালত (চিকিৎসালয়ত) পৰি থাকে। দুখীয়াই জেনেৰেল ৱাৰ্ডত (সাধাৰণ কোঠাত) পৰি থাকে, চহকীয়ে বেলেগে স্পেচিয়েল (বিশেষ) কোঠা পাই যায়। কিন্তু দুখতো যেনেকুৱা চহকীৰ হয় তেনেকুৱা দুখীয়াৰো হয়। কেৱল তেওঁলোকে ভাল ঠাই পায়। ভাল তহব্বাৰধান পায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমাক পিতাই পঢ়াই আছে। পিতাই অনেক বাৰ পঢ়াইছে। নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে যে মই পঢ়োঁ নে নপঢ়োঁ? কিমানক পঢ়াওঁ? যদি নপঢ়োৱা তেন্তে কি পদ পাবা! নিতৌ ৰাতি নিজৰ চাৰ্ট (খতিয়ানৰ তালিকা) চাব লাগে – আজি কাৰোবাক দুখতো নিদিলা? শ্ৰীমতে কয় – কাকো দুখ নিদিবা আৰু সকলোকে মাৰ্গ-দৰ্শন কৰাবা। যিসকল আমাৰ বংশৰ হ'ব তেওঁলোকৰ তৎক্ষণাত অন্তৰ চুই যাব। ইয়াৰ বাবে সোণৰ পাত্ৰ (পবিত্ৰ বুদ্ধি) দৰকাৰ, য'ত অমৃত ৰাখিব পাৰি। যেনেকৈ কয় নহয় যে সিংহীৰ গাখীৰ থ'বলৈ সোণৰ পাত্ৰৰ আৱশ্যক, কিয়নো সিংহীৰ গাখীৰ বহুত উৎকৃষ্ট শক্তি দিওঁতা হয়। সিহঁতৰ সন্তানৰ প্ৰতি মোহ থাকে। কাৰোবাক দেখিলে একেবাৰেই জপিয়াই পৰিব। এনেকৈ ভাবে যে সন্তানক যাতে মাৰি নেপেলায়। ইয়াতো বহুত আছে যাৰ স্বামী, সন্তান আদিৰ প্ৰতি মোহ থাকে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে স্বৰ্গৰ গেট (দ্বাৰ) মুকলি হ'ব। কৃষ্ণৰ চিত্ৰত বহুত স্পষ্টকৈ লিখা আছে। এই যুদ্ধৰ পাচত স্বৰ্গৰ গেট মুকলি হয়। তাত বহুত কমসংখ্যক মনুষ্য থাকে। অৱশিষ্ট সকলো শান্তিধামলৈ গুচি যায়। বহুত শাস্তি খাবলগীয়া হয়। যি পাপ কৰ্ম কৰিছে, এটা এটা জন্মৰ সাফাংকাৰ কৰায়, শাস্তি খাই থাকিব। তেতিয়া পা-পইচাৰ পদ পাব। স্মৃতিত নথকাৰ কাৰণে বিকৰ্ম বিনাশ নহয়।

বহুত সন্তান আছে যিয়ে মুৰুলীও মিচ (খতি) কৰি দিয়ে, বহুত সন্তানে এই ক্ষেত্ৰত অমনোযোগী হৈ থাকে। এনেকৈ ভাবে যে মই নপঢ়িলোঁ তাতে কি হ'ল! মইতো পাৰ হৈ গ'লোঁ। মুৰুলীৰ প্ৰতি গুৰুত্বই নিদিয়। এনেকুৱা দেহ-অভিমানী বহুত আছে, তেওঁলোকে নিজৰেই লোকচান কৰে। বাবাই জানে সেইবাবে ইয়ালৈ যেতিয়া আহা তেতিয়াও সোধো, বহু কেইখন মুৰুলী পঢ়া নাই চাগে! ক'বতো নোৱাৰি সেইকেইখনত কিবা ভাল 'পইন্ট' (দৰকাৰী মূল কথা) থাকিবও পাৰে। পইন্টচতো নিতৌ ওলাই থাকে নহয় জানো। এনেকুৱাও বহুত চেন্টাৰলৈ আহে। কিন্তু ধাৰণা একোৱেই নাই, জ্ঞান নাই। শ্ৰীমতত নচলিলে জানো পদ পাবা। সৎ পিতা, সৎ শিক্ষকৰ গ্লানি কৰিলে কেতিয়াও উদ্ধাৰ হ'ব (উদ্ধপদ পাব) নোৱাৰা। কিন্তু সকলোৱেতো ৰজা নহ'ব। প্ৰজাও হয়। ক্ৰমানুসৰি পদ মৰ্যাদা থাকে নহয় জানো। স্মৃতিত থকাৰ ওপৰতে সকলোখিনি নিৰ্ভৰ কৰে, যিজন পিতাৰ পৰা বিশ্বৰ ৰাজ্য পোৱা যায়, তেওঁক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰা। ভাগ্যতেই যদি নাই তেন্তে পুৰুষাৰ্থনো কি কৰিব। পিতাইতো কয় - স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰাহে পাপ ভস্ম হ'ব, তেন্তে পুৰুষাৰ্থ কৰিব নালাগে জানো। পিতাই এনেকৈও নকয় যে খোৱা-বোৱা নকৰিবা। এয়া কোনো 'হঠযোগ' (শাৰীৰিক যোগ) নহয়। চলা-ফুৰা কৰি সকলো কাম কৰি, যেনেকৈ প্ৰেমিকাই প্ৰেমিকক মনত পেলায়, তেনেকৈ স্মৃতিত থাকিবা। তেওঁলোকৰ প্ৰেম হৈছে নাম-ৰূপৰ (দৈহিক)। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিশ্বৰ মালিক কেনেকৈ হ'ল? কোনেও নাজানে। তোমালোকেতো কোৱা এয়া কালিৰ কথা। এওঁলোকে ৰাজত্ব কৰিছিল, মনুষ্যইতো লাখ লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। মায়াই মনুষ্যক একেবাৰে পাথৰ (অপৱিত্ৰ) বুদ্ধিৰ কৰি দিছে। এতিয়া তোমালোক পাথৰ বুদ্ধিৰ পৰা পাৰস (পবিত্ৰ) বুদ্ধিৰ হৈছা। 'পাৰসনাথ'ৰ মন্দিৰো আছে। কিন্তু তেওঁ কোন, এইটো কোনেও নাজানে। মনুষ্য একেবাৰে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। এতিয়া পিতাই কিমান ভাল ভাল কথা বুজায়। বাকী প্ৰত্যেকৰে বুদ্ধিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। পঢ়াওঁতাজনতো এজনেই, পঢ়োঁতা অনেক হৈ গৈ থাকিব। অলিয়ে-গলিয়ে তোমালোকৰ স্কুল হৈ যাব। গেট ৱে টু হেভেন (স্বৰ্গৰ দ্বাৰ)। এজনো মনুষ্য নাই যিয়ে এনেকৈ ভাবে যে মই হেলত (নৰকত) আছোঁ। পিতাই বুজায় যে সকলো পূজাৰী হয়। পূজ্য থাকে সত্যযুগত। পূজাৰী থাকে কলিযুগত। মনুষ্যই আকৌ বুজি লয় ভগৱানেই পূজ্য, ভগৱানেই পূজাৰী হয়। আপুনিযেই ভগৱান - আপুনিযেই সকলো খেল কৰে। আপুনিও ভগৱান, আমিও ভগৱান। একোৱেই বুজি নাপায়, এইখন হৈছেই ৰাৱণ ৰাজ্য। তোমালোক কি আছিল, এতিয়া কি হ'ল। সন্তানসকলৰ বহুত নিচা থাকিব লাগে। পিতাই কেৱল কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পুণ্য আত্মা হৈ যাবা।

পিতাই সন্তানসকলক পুণ্য আত্মা হোৱাৰ যুক্তি (উপায়) শুনায় – সন্তানসকল, এই পুৰণি সৃষ্টিৰ এতিয়া অন্তৰ সময়। মই এতিয়া ডাইৰেক্ট (পোনে পোনে) আহিছোঁ, এয়া হৈছে অন্তিমৰ দান, সম্পূৰ্ণ ভাবে চাৰেওৰ (সমৰ্পিত) হৈ যোৱা। বাবা, এই সকলোবোৰ আপোনাৰ। পিতাইতো দিবৰ বাবেই কৰোৱায়। এওঁলোকৰ যাতে ভৱিষ্যত গঢ়ি উঠে। মনুষ্যই ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দান-পুণ্য কৰে – সেয়া হৈছে ইনডাইৰেক্ট (আওপকীয়া)। তাৰ ফল পৰৱৰ্তী জন্মত পায়। এয়াও ড্ৰামাত (নাটকত) নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এতিয়াতো মই ডাইৰেক্ট আহিছোঁ। এতিয়া তোমালোকে যি কৰিবা তাৰ ৰিটাৰ্ণত (বিনিময়ত) পদম গুণৰ হিচাপত পাবা। সত্যযুগততো দান-পুণ্য আদিৰ কথা নাথাকে। ইয়াত যদি কাৰোবাৰ ধন আছে বাবাই ক'ব বাবু, তুমি গৈ চেন্টাৰ (সেৱাকেন্দ্ৰ) খোলা। প্ৰদৰ্শনী তৈয়াৰ কৰা। দুখীয়া হ'লে ক'ব - বাবু, নিজৰ ঘৰতে কেৱল বোৰ্ড (ফলক)

লগাই দিয়া- 'গেট ৱে টু হেভেন' (স্বৰ্গৰ দ্বাৰ)। স্বৰ্গ আৰু নৰক আছে নহয় জানো। এতিয়া আমি নৰকবাসী, এইটোও কোনেও বুজি নাপায়। যদি স্বৰ্গলৈ গ'ল তেন্তে তেওঁক আকৌ নৰকলৈ কিয় মাতা। স্বৰ্গত জানো কোনোবাই ক'ব যে স্বৰ্গলৈ গ'ল। তেওঁতো স্বৰ্গতেই আছে। পুনৰ্জন্ম স্বৰ্গতেই হ'ব। ইয়াত পুনৰ্জন্ম নৰকতেই হয়। এই কথাবোৰো তোমালোকে বুজাব পাৰা। ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়) – মামেকম (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা কিয়নো তেৱেঁই পতিত-পাৱন হয়, মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক পূজাৰীৰ পৰা পূজ্য হৈ যাবা। যদিও স্বৰ্গত সকলোৱেই সুখী হ'ব কিন্তু ক্ৰমানুসৰি পদ মৰ্যাদা থাকে। লক্ষ্য অতি উচ্চ। কুমাৰীসকলৰতো ছাৰ্ভিচৰ (সেৱাৰ) বহুত উৎসাহ থাকিব লাগে। আমি ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি দেখুৱাম। কুমাৰী সেইসকল যিয়ে 21 কুলৰ উদ্ধাৰ কৰে অৰ্থাৎ 21 জন্মৰ বাবে উদ্ধাৰ কৰিব পাৰে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এই পুৰণি সৃষ্টিৰ এতিয়া অন্তৰ সময়, পিতা ডায়ৰেক্ট (পোনে পোনে) আহিছে সেয়েহে সম্পূৰ্ণ ভাবে চাৰেণ্ডাৰ (সমৰ্পিত) হৈ যাব লাগে, বাবা এই সকলোবোৰ আপোনাৰ... এইটো যুক্তিৰে পুণ্য আত্মা হৈ যাবগৈ।

(2) মুৰুলী কেতিয়াও খতি কৰিব নালাগে, মুৰুলী পঢ়া বা শুনাৰ ক্ষেত্ৰত অমনোযোগী হ'ব নালাগে। এনেকুৱা নহয় যে মই নপঢ়িলোঁ তাতে কি হ'ল। মইতো পাৰ হৈ গলোঁ। নহয়। এনেকৈ ভবাতো দেহ-অভিমান হয়। মুৰুলী অৱশ্যে পঢ়িব লাগে।

বৰদান: নিশ্চয়ৰ আধাৰত বিজয়ী ৰত্ন হৈসকলোৰে প্ৰতি মাষ্টৰ সহায় দাতা হোৱা
নিশ্চয় বুদ্ধিৰ সন্তানসকল বিজয়ী হোৱাৰ বাবে সদায় আনন্দত নাচি থাকে। তেওঁলোকে নিজৰ বিজয়ৰ বৰ্ণনা নকৰে, কিন্তু বিজয়ী হোৱাৰ বাবে আনৰো সাহস বৃদ্ধি কৰে। কাকো নিজতকৈ সৰু বুলি প্ৰতিপন্ন কৰিবলৈ চেষ্টা নকৰে। তাৰ পৰিৱৰ্তে পিতাৰ সমান মাষ্টৰ সহায় দাতা হয় অৰ্থাৎ তলৰ পৰা ওপৰলৈ উঠায় (উন্নতি সাধে)। ব্যৰ্থৰ পৰা সদায় দূৰৈত থাকে। ব্যৰ্থৰ পৰা আঁতৰ হোৱা মানেই বিজয়ী হোৱা। এনেকুৱা বিজয়ী সন্তানসকল সকলোৰে বাবে মাষ্টৰ সহায় দাতা হৈ পৰে।

শ্লোগান: নিঃস্বার্থ আৰু নিৰ্বিকল্প (বিকাৰ ৰহিত) স্থিতিৰ দ্বাৰা সেৱা কৰাসকলেই সফলতা মূৰ্ত হয়।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!